

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 517/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Hargašom, Košická 56, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 26 Em 1/2021-135 z 18. marca 2021, uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8 CoE 5/2021-220 z 23. júna 2021 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 CdoR 5/2023 z 24. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 4 ústavy, ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie. Súčasne žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 15 000 eur a náhradu trov vzniknutých mu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 26 Em 1/2021-135 z 18. marca 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní na výkon rozhodnutia o úprave styku s maloletým dieťaťom z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na nariadenie výkonu rozhodnutia, pretože z vykonaného dokazovania mu vyplynulo, že styk sťažovateľa s maloletým sa realizuje a zo strany matky ako povinnej v exekučnom konaní nebolo zistené nerešpektovanie exekučného

titulu. Realizácia styku oprávneného s maloletým v namietanom období od 1. februára 2020 do 10. januára 2021 nebola možná z dôvodu jeho ochorenia, náhlejšej epidemiologickej situácie spôsobenej pandémiou vírusu SARS-COV2 a karantény. Súd mal tiež zistené, že priebeh vyzdvihnutia maloletého sťažovateľom bol problematický, sprevádzaný odporom maloletého, avšak bez zavinenia povinnej. Okrem toho zistil, že povinná informuje sťažovateľa o zdravotnom stave maloletého, ako aj o iných skutočnostiach týkajúcich sa ho v dostatočnej miere, hoci táto povinnosť jej z vykonateľného rozhodnutia nevyplýva.

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 8 CoE 5/2021-220 z 23. júna 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, stotožniac sa s jeho záverom, že nie sú splnené predpoklady na nariadenie výkonu rozhodnutia podľa § 375 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), pretože v tom čase existovali ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré povinná neplnila povinnosť vyplývajúcu jej z exekučného titulu. Doplnil, že povinná nebráni styku sťažovateľa s maloletým a samotné odmietanie sťažovateľa maloletým je dôsledkom neracionálnych aj hraničných riešení zo strany sťažovateľa (privolanie policajnej hliadky). Súčasne nepovažoval za preukázané, že by sa povinná dopustila konania, ktorým by negatívne pôsobila na maloletého na účel zabránenia styku. K odvolacej námietke sťažovateľa procesného charakteru, ktorá sa týkala nedoručenia dôkazných prostriedkov a nemožnosti vyjadriť sa k nim krajský súd uviedol, že v zmysle § 34 prvej vety CMP sa v konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku nepoužijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) o prostriedkoch procesného útoku a obrany. Rovnako nevzhliadol pochybenie súdu prvej inštancie v tom, že by nevykonával dôkazy na pojednávaní, pretože v právnej veci výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých nie je potrebné nariadiť pojednávanie (§ 375 CMP).

4. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Namietal, že nemal právo vyjadriť sa ku všetkým dôkazom vykonaným súdom prvej inštancie, pretože mu neboli doručené. Ďalej kritizoval, že súd prvej inštancie rozhodol neverejne a svojím postupom porušil jeho právo na rovnosť strán v konaní, keď vychádzal výlučne z tvrdení povinnej a k jeho vyjadreniam nezaujal žiadne stanovisko. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval tiež za nedostatočne odôvodnené. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 29. marca 2022 dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti, pretože bol toho názoru, že vo vykonávanom konaní nie je dovolanie v zmysle § 420 CSP prípustné, keďže nejde o rozhodnutie vo veci samej ani o konečné rozhodnutie. Ústavný súd však na podklade ústavnej sťažnosti sťažovateľa zrušil rozhodnutie najvyššieho súdu svojím nálezom č. k. III. ÚS 546/2022 z 2. marca 2023 (ďalej len „nález z 2. marca 2023“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nestotožniac sa so záverom najvyššieho súdu. Konštatoval, že najvyšší súd svojím postupom odňal sťažovateľovi prístup k dovolacej fáze konania bez náležitej opory v zákone a interpretačnou reštrikciou (bližšie pozri body 16 – 22 nálezu, pozn.). Súčasne uložil najvyššiemu súdu preskúmať dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP.

5. Najvyšší súd uznesením č. k. 9 CdoR 5/2023 z 24. mája 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) po vysporiadaní sa s právnym názorom ústavného súdu opätovne rozhodol o dovolaní sťažovateľa tak, že ho odmietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje námietky, že všeobecné súdy rozhodli výlučne na základe neodôvodneného názoru, ktorý nevyplýva zo skutkového stavu a ktorý nie je v rozhodnutiach riadne opísaný, a najmä nie je zrejmé, na základe akých dôkazov bol skutkový stav zistený. Namieta tak procesný postup a arbitrárnosť rozhodnutí, ktoré nevychádzajú zo skutkového a právneho stavu, čím sa akékoľvek závery stávajú nepreskúmateľnými a rozhodnutia všeobecných súdov svojvoľnými.

7. Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd jeho dovolaním nezaoberal, ak vyprodukoval rozhodnutie, ktoré neobsahuje žiadne konkrétne posúdenie jeho námietok. Obmedzil sa výlučne na generálne závery, ktoré nie je možné preskúmať, pričom sťažovateľ cituje jednotlivé pasáže napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. body 20 – 24). V konkrétnostiach poukazuje na nezrovnalosti jednotlivých záverov najvyššieho súdu. Najvyšší súd podľa jeho názoru neuviedol, kde v rozhodnutiach súdov sa nachádza vysvetlenie toho, ako bolo preukázané, že povinná plní povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu. Tvrdenie o negatívnom postoji maloletého si najvyšší súd neoveril, nie je zrejmé, z čoho malo vyplývať, a tak ide o arbitrárny záver bez akéhokoľvek odôvodnenia.

8. Sťažovateľ teda nesúhlasí so závermi všeobecných súdov a vyčíta im, že:

- a) mu neumožnili vyjadriť sa ku všetkým dôkazom,
- b) súd prvej inštancie vykonal dôkazy neverejne a uprel mu tým právo na verejné prejednanie veci,
- c) svojím postupom zasiahli do jeho práva na rovnosť strán v konaní, pretože vychádzali výlučne z tvrdení povinnej,
- d) nezdôvodnili svoje závery týkajúce sa procesu preberania maloletého, údajného negatívneho postoja maloletého k sťažovateľovi, ako aj údajného preukázania skutočnosti, že povinná sa nedopustila konania, ktorým by bránila styku.

9. Tvrdenie, že sa prostriedky procesného útoku a obrany a ustanovenia o koncentrácii konania neuplatňujú v danom type konania, ešte neznamená, že sťažovateľ nemá právo vyjadriť sa k tvrdeniam a dôkazom povinnej, najmä ak sú jediným podkladom na zamietnutie jeho návrhu. Rovnako to neznamená, že súd nedoručí sťažovateľovi vyjadrenie povinnej a dôkazy, ktoré predložila. Argumentácia krajského súdu je preto v priamom rozpore s právami zaručenými ústavou a s čl. 2 CMP.

10. Sťažovateľ je presvedčený o tom že mu boli upreté procesné práva, pretože krajský súd schválil konanie súdu prvej inštancie, ktorý neurobil vo veci žiadne šetrenie pomerov ani dokazovanie, ktoré by potvrdilo závery uvedené v napadnutých rozhodnutiach.

11. Napadnuté rozhodnutia závažným spôsobom zasahujú aj do práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 4 ústavy, pretože mu znemožňujú viesť riadny rodinný život a starať sa a vychovávať dieťa. V dôsledku arbitrárnych rozhodnutí nemal sťažovateľ právo stykať sa s dieťaťom, hoci mu také právo vyplýva z úpravy styku. Sťažovateľovi nebola poskytnutá ochrana pred svojvoľným nerealizovaním styku a bolo mu znemožnené naplniť potreby plynúce z rodinného života.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu

12. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Právomoc krajského súdu na preskúmanie uznesenia okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

14. Obdobne ústavný súd vyhodnotil aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Sťažovateľ totiž proti nemu podal dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Dovolacie námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s ústavnou sťažnosťou, už teda boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Aj keď najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok bolo pre neho dostupným prostriedkom ochrany jeho práv a ústavný súd bude posudzovať ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní (bod III.2). Ak teda právny poriadok umožňoval sťažovateľovi domôcť sa ochrany základných práv proti ich porušeniu uznesením krajského súdu v dovolacom konaní, potom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy niet právomoci ústavného súdu na poskytnutie takejto ochrany. Sťažovateľ napokon ani netvrdí, že niektorú z jeho námietok nemohol uplatniť v dovolacom konaní.

16. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu

17. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu uplatňuje v ústavnej sťažnosti rovnakú sťažnostnú argumentáciu, akú uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, najmä v podanom dovolaní, teda aj najvyššiemu súdu vytýka nedostatky v procese dokazovania.

18. V nadväznosti na takto koncipovaný obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd uvádza, že jeho úlohou nie je opätovne preveriť správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dovolacieho súdu je jeho úlohou posúdiť, či sa najvyšší súd s podaným dovolaním vysporiadal v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, jeho preskúmateľnosť a ústavnoprávnu udržateľnosť.

19. V tejto súvislosti ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu, ktorý, ako už bolo konštatované, nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná alebo formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

20. Úlohou ústavného súdu tak bolo posúdiť, či najvyšší súd, rešpektujúc nález ústavného súdu z 2. marca 2023, ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany sporu na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

21. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné, pretože nevzhliadol sťažovateľom vytýkanú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatkoch súvisiacich s procesom dokazovania, v nedostatočne zistenom skutkovom stave, v neverejnej forme prejednávania veci a v nedostatkoch v dôvodoch rozhodnutia krajského súdu.

21.1. Zdôraznil, že krajský súd správne formuloval podmienky na nariadenie výkonu rozhodnutia, keď nevyhnutným predpokladom na jeho nariadenie je vždy nepochybné zistenie, že povinná dobrovoľne neplní povinnosti uložené vykonateľným exekučným titulom. Úlohou súdov bolo teda zisťovať, či sa povinná podrobuje rozhodnutiu alebo či existujú dôvody, pre ktoré sa nemôže podrobovať rozhodnutiu. Zamietnutie návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia je odôvodnené aj v situáciách, keď sa niektorý styk nezrealizoval, pokiaľ negatívny prejav vôle spojený s rozhodnutím maloletého nestretnúť sa s oprávneným nebol úmyselne ovplyvnený tretími osobami. Pri zisťovaní ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa povinná nemôže podrobiť vykonateľnému rozhodnutiu, zohľadňuje súd predovšetkým správanie oprávneného vo vzťahu k realizácii práv vyplývajúcich z rozhodnutia, správanie povinnej pri plnení povinností a správanie i názor maloletého.

21.2, Premietnuc uvedené na situáciu v sťažovateľovej veci, najvyšší súd konštatoval, že krajský súd mal zhodne so súdom prvej inštancie za preukázané, že povinná dobrovoľne plní svoju povinnosť vyplývajúcu jej z exekučného titulu, pričom v čase, resp. v situáciách, keď svoju povinnosť neplnila, existovali ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré k plneniu nedošlo. Tieto dôvody detailne popísal s poukazom na jednotlivé body odôvodnenia uznesenia krajského súdu, z ktorých vyplýva aj to, z ktorých dôkazných prostriedkov mal tieto skutočnosti za preukázané (bod 22 napadnutého uznesenia). Zhodnotil teda, že z rozsudku krajského súdu je dostatočne zrejmý myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, ktorého výsledkom boli určujúce skutkové závery spočívajúce v tom, že nateraz nie je žiaduce nariadiť výkon rozhodnutia, čím dal sťažovateľovi

dostatočnú odpoveď na to, prečo o jeho návrhu rozhodli všeobecné súdu negatívne, a v tomto smere mu ústavný súd nemá čo vytknúť.

22. Ústavný súd nevyrušuje ani tá časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej sa najvyšší súd zaoberal námietkou sťažovateľa o tom, že nemal možnosť vyjadriť sa k obrazovému a zvukovému záznamu a prípadne uviesť dôkazy, ktoré by vnášali iný pohľad na vec, pretože mu neboli doručené. Najvyšší súd vyjadril názor, že krajský súd nepochybil, ak vyhodnotil tieto námietky ako nedôvodné, pretože okresný súd nemal povinnosť mu tieto záznamy doručovať (§ 34 veta prvá CMP). Ústavný súd z príloh predložených k ústavnej sťažnosti zistil, že sťažovateľ mal v prejednávanej veci dostatočný priestor na vyjadrenie a v jej priebehu mu bola daná možnosť vyjadriť sa a podávať opravné prostriedky, ktorú aj využil. V rámci odvolania mal možnosť reagovať aj na spomínané záznamy a vyjadrenia predložené povinnou, keďže už mu boli nesporne známe. Obmedzil sa však čisto iba na formálnu námietku o tom, že mu tieto dôkazné prostriedky neboli doručené, a že disponuje inými, ktoré by potenciálne mohli vniesť do prípadu iné svetlo. V priebehu odvolacieho, resp. ani dovolacieho konania ich však nepredložil, v dôsledku čoho ani nedal krajskému súdu možnosť polemizovať s jeho tvrdeniami. Ústavný súd preto v postupe všeobecných súdov za daných okolností a v jeho vyhodnotení najvyšším súdom neidentifikoval zásah do základných práv sťažovateľa.

23. Čo sa týka procesného postupu okresného súdu v tom smere, že nenariadil vo veci pojednávanie, ústavný súd musí prisvedčiť záveru najvyššieho súdu, že takýto postup bol v súlade s v tom čase účinným § 374 CMP, ktorý explicitne stanovoval, že vo veci výkonu rozhodnutia vo veci maloletých pojednávanie nie je potrebné nariaďovať. Dané ustanovenie síce nevylučovalo uskutočnenie pojednávania, avšak išlo skôr o skryté koncipovanie možnosti, ku ktorej mohol sudca pristúpiť, a nie povinnosti. Ústavný súd nie je oprávnený zasahovať do tejto právomoci všeobecného súdu, s výnimkou situácie, ak by došlo z jeho strany k zjavnému excesu pri výklade a aplikácii zákona s priamym dopadom na základné práva a slobody účastníkov konania, k čomu však v prípade sťažovateľa nedošlo.

24. Ani námietka o nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je na mieste. Rozhodnutie najvyššieho súdu možno považovať za výstižné a dostatočné na to, aby z neho bolo možné zistiť dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa. To v plnej miere zodpovedá skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia, ktoré reaguje na skutočnosti podstatné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov prípustnosti dovolania a následného posúdenia jeho dôvodnosti, a to napriek výroku o odmietnutí dovolania, ktorý z dôvodu meritórneho posúdenia dovolania zodpovedá skôr rozhodnutiu o zamietnutí dovolania podľa § 448 CSP. Formálny nedostatok v procesnej forme odmietnutia dovolania namiesto jeho zamietnutia však nemá pre sťažovateľa relevanciu zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie; inak povedané z pohľadu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu nie je rozhodujúce, či najvyšší súd uznesením dovolanie odmietne, alebo rozsudkom dovolanie zamietne, pretože výsledok spočívajúci v neúspešnosti dovolateľa je identický.

25. Bez ohľadu na spôsob rozhodnutia o dovolaní teda najvyšší súd vykonal vecný prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu zameraný na jeho kvalitu, resp. eventúálny výskyt arbitrárnosti, čo je pre ústavný súd podstatné. Preto ústavný súd posúdil rozhodnutie najvyššieho súdu ako ústavne udržiateľné. Skutočnosť, že sa podstata skutkových a právnych úvah sťažovateľa odlišuje od názoru

najvyššieho súdu, ktorý svoje rozhodnutie zrozumiteľne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať, *ipso facto* neposúva vec sťažovateľa do roviny ústavnosúdneho prieskumu. Je potrebné zdôrazniť, že ústavný súd nepreskúmava skutkové a právne závery súdov do dôsledkov ich absolútnej správnosti, ale podľa parametrov ústavnej udržateľnosti, a to z hľadiska základného práva, ktorého porušenie je vo veci namietané. Nie je teda úlohou ústavného súdu, aby v prípade takej (ústavnej) udržateľnosti komplexne nahrádzal rozhodovanie všeobecného súdu.

26. Inštitút dovolania je súčasťou subsystému opravných prostriedkov, ktorými možno za ustanovených podmienok prelomiť právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, pričom z hľadiska jeho prípustnosti, ako aj priebehu konania je primárne zameraný na odstránenie väd zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, a nie na odstránenie skutkových deficitov konania, na ktoré primárne poukazuje sťažovateľ. Vady vyskytujúce sa v priebehu zisťovania skutkového stavu veci môžu zakladať porušenie práva na súdnu ochranu len celkom výnimočne, najmä v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla určitú intenzitu, pričom tieto vady sa prelínajú s právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (vrátane jeho aspektu predvídateľnosti a presvedčivosti) a prejavujú sa primárne ako deficit primeraného odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Ide spravidla o prípady tzv. opomenutých dôkazov (nevykonanie dôkazného prostriedku bez vecného zdôvodnenia v odôvodnení konečného rozhodnutia) a extrémneho nesúladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej. V aktuálne prejednávanej veci však nič nenasvedčuje tomu, že by k takejto situácii došlo.

27. Ústavný súd preto, sumarizujúc už uvedené, konštatuje, že nezistil v napadnutom uznesení nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na rovnosť strán napadnutým uznesením najvyššieho súdu

28. Pokiaľ ide o námietku porušenia rovnosti účastníkov konania, ústavný súd v namietanom uznesení nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označeným základným právom. Zásada rovnosti strán v konaní sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd a ak je účastníkom konania maloleté dieťa, koná súd v jeho najlepšom záujme. Preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že k sťažovateľom podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila povinná a následne sťažovateľ prostredníctvom viacerých podaní vyjadril stanovisko k vyjadreniu povinnej. Krajský súd, ale ani najvyšší súd svojím postupom neuprel sťažovateľovi žiadne právo a nijako ho neznevýhodnili. To, že rozhodnutie spravidla vyznieva v neprospech jednej zo strán, nemôže byť zásahom do rovnosti strán, ale ide o prirodzený výsledok súdneho konania.

29. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní aj tejto časti ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením a obsahom namietaného základného práva neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie

mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení, a preto ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu práv na ochranu rodinného života a na starostlivosť o deti a ich výchovu napadnutým uznesením najvyššieho súdu

30. Sťažovateľ v príčinnej súvislosti s výsledkom napadnutého konania namieta aj porušenie citovaných práv hmotnoprávneho charakteru. Ústavný súd s prihliadnutím na vyhodnotenie záveru všeobecných súdov v predošlých častiach tohto uznesenia konštatuje, že nezistil takú intenzitu zásahu do samotnej podstaty označených hmotných práv, ktorá by mu umožnila prijať záver o ich porušení. Posúdenie konkrétnych okolností rodinnej veci sťažovateľa je predmetom viacerých súvisiacich konaní, v rámci ktorých môže sťažovateľ dosiahnuť požadovanú ochranu citovaných práv, pričom predmetné posudzovanie patrí primárne všeobecným súdom, a nie je ani v možnostiach ústavného súdu vnikať do týchto citlivých rodinnoprávných vzťahov, pokiaľ postup všeobecných súdov nesignalizuje porušenie ústavou zaručených práv a slobôd. Preto aj v uvedenej časti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2023

Jana Baricová
predseda senátu